

Марія Качмар

МК – Там не було колосків, де я була ніхто не сів, ніхто. Люди навіть городину не садили бо не було чим. Треба город зорати, чим зорати. Ні копати не було нічим, ні орати, нічого. Не було ні коней, ні худоби нічого не було, так. То чим будете робити? Так бо город заріс бур'янами і так стояло всьо.

У нас всьо позабирали, всьо. Мали деякі баняки то побили, щоби їсти не варили в їх. Мала, такий, той, як вони кажуть такий млинок, шоб ми мололи пшеницю, то, і ту взяли та розбили, шоб ми не мололи пшеницю, шоб зробити якісь пляцки, той... Я вам кажу, так вони збиткувалися над нами, хай Бог боронить, що нікому то не зичу, як вони робили в нас. Ну то що. Кури були, трошки курей... кури повиловлювали, поїли, а худобу забрали від нас. І що будете їсти? На городі нема нічого. А я пам'ятаю, бо то було, бо то вже черешні були... Я ще пішла братові нарвала черешень. Він їх з'їв і потім закінчилося тим... То я ще татові помагала зробити таку труну з дошок. Рвала з паркану ті дошки... збив і щоб не кидати на віз так куди-небудь. А то решта так кидали за ноги, як снопи і на віз. І возили людей у яму.

- *То ви помагали трумну?* –

МК – Я помагала татові ті дошки рвати і він збивав до купи тим цвяхом брати, щоб брата поховати.

- *То поховати дітей?* –

МК – Но, но тільки рідного брата. То найстаршого... а то решта позабирали на віз - скидали так як сіно. Решта не робили труни, нічого, но... Так кидали в яму і падали.